

Rugăciunea lui Hristos către Tatăl

Rugăciunea lui Hristos către Tatăl

„Isus a vorbit acestea și Și-a ridicat ochii spre cer și a spus: „Tată, a venit ceasul! Glorifică-L pe Fiul Tău, ca Fiul Tău să Te glorifice pe Tine”. Ioan 17.1

În intimitatea camerei de sus, Domnul i-a instruit pe ucenicii Săi cu privire la multe lucruri care urmau să le fie necesare atunci când El nu avea să mai fie cu ei. Mergând împreună cu ei către grădina Ghetsimani, El le-a spus: „În lume aveți necaz, dar îndrăzniți: Eu am învins lumea” (Ioan 16.33). Într-adevăr, El era marele Învingător, căci întotdeauna Se sprijinise pe Tatăl Său.

Apoi Domnul Isus Și-a ridicat ochii către cer și a început acea rugăciune unică, adesea numită rugăciunea de Mare Preot. Probabil că accesul neîngrădit al Domnului la Dumnezeu este motivul pentru care a fost numită așa, însă numele ei este oarecum inexact. Lucrarea de la cruce l-a dat posibilitatea să acționeze ca Mare Preot, mai întâi pe cruce, apoi în ceruri. Rugăciunea Sa către Tatăl reflectă o relație veșnică între Tatăl și Fiul, mai mult decât cea dintre un Om și Dumnezeu. Citind Ioan 17, avem privilegiul să ascultăm conversația dintre Tatăl și Fiul. Ioan a fost unul dintre ucenicii care L-au auzit pe Domnul Isus rugându-Se Tatălui. Spre sfârșitul vieții sale, Ioan a fost călăuzit de Duhul lui Dumnezeu să scrie această rugăciune și astfel noi beneficiem acum de textul inspirat în mod divin al comunicărilor dintre Fiul și Tatăl.

De șase ori Se adresează Hristos lui Dumnezeu cu numele de „Tată”, dintre care o dată cu expresia „sfinte Tată” și o dată cu expresia „dreptule Tată” (versetele 11 și 25). În același timp, Ioan 17 ne introduce în taina Persoanei lui Hristos – Dumnezeu și Om într-o singură Persoană – și, de asemenea, în taina Trinității. Nu vom putea niciodată pătrunde pe deplin aceste taine, însă știm că sunt adevărate și ne putem închina Tatălui și Fiului în duh și în adevăr, acum și în toată veșnicia.

„Eu Te-am glorificat pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.” Ioan 17.4

Când Domnul Isus S-a rugat Tatălui, în Ioan 17, este posibil ca El să fi fost în drum spre Ghetsimani sau chiar să fi ajuns acolo. Luca 22.39-46 ne arată că Hristos era sub o presiune imensă („Ghetsimani” înseamnă „teasc de untdelemn”), însă nu a fost doborât de împrejurările nespuse de dificile despre care știa că aveau să vină asupra Lui. Având crucea înaintea ochilor, El Și-a exprimat încrederea deplină în Tatăl și, ca întotdeauna, S-a bucurat de comuniunea perfectă cu El, chiar și acolo în grădină. Fiind într-o relație armonioasă cu Tatăl, Domnul Isus era în mod complet dedicat intereselor Acestuia, chiar dacă anticipa ceasurile de întuneric ale crucii. Totuși, contemplând aceste ceasuri, El a fost adânc tulburat.

La vârsta de doisprezece ani, Domnul Isus spusese: „Trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu” (Luca 2.49). La vârsta de treizeci de ani, El Și-a început slujirea publică și a fost întotdeauna cu totul preocupat cu interesele lui Dumnezeu, chiar dacă a fost lepădat de poporul Său încă de la început (Ioan 1.11). Cele patruzeci de zile de ispitiri nu L-au putut face să Se abată de la scopul de a-L sluji pe Dumnezeu. Acum, după ce Își încheiase slujirea de pe pământ, Domnul Isus S-a rugat cu privire la lucrarea pe care avea s-o împlinească pe cruce. Această lucrare forma temelia rugăciunii Sale către Tatăl de a fi glorificat, de vreme ce Fiul Îl glorificase pe Tatăl în toată lucrarea Sa de pe pământ (Ioan 17.4).

Comparând această cerere cu cea din versetul 5, putem desluși puțin din măreția Lui. El cere aici să fie glorificat ca Om, în prezența Tatălui veșnic, cu gloria pe care o avusese înainte de întemeierea lumii, ca Fiu veșnic. Aceste lucruri depășesc complet capacitatea noastră de înțelegere, însă ne conduc către închinarea față de El.

„Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau și Mie Mi i-ai dat și au păzit Cuvântul Tău” Ioan 17.6

Privind înapoi la viața Sa pe pământ, Domnul a putut pe drept să spună: „Eu Te-am glorificat pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (versetul 4). Minunate cuvinte, minunată realitate! Fie ca și noi să învățăm de la El cum să ne dedicăm voi lui Dumnezeu – cu ajutorul Său – pentru a împlini lucrările pe care le începem!

Rugăciunea uimitoare a Domnului ne conduce către o nouă savurare a relației dintre Tatăl și Fiul, anume către viața eternă (versetul 3). Din momentul în care am crezut, am primit viața eternă (1 Ioan 5.20), astfel încât, a primi viața eternă implică a-L primi pe El. Aceasta înseamnă a-L invita în viețile noastre și a cultiva o relație adevărată cu El. Este dorința Domnului nostru ca noi să ne bucurăm de părtășia cu El și cu Tatăl, savurând astfel viața eternă pe care El ne-a dăruit-o.

La începutul rugăciunii Sale către Tatăl, Hristos a vorbit despre misiunea Sa, care consta, având autoritate asupra oricărei făpturi, în a da viața eternă tuturor celor care cred (versetul 2). Scopul Său final era – și încă este – acela ca noi să avem părtășie continuă cu Tatăl și cu Fiul: bucurie deplină (1 Ioan 1.3,4). Dumnezeu și Tatăl nostru a plănuit toate acestea, iar El și Fiul au lucrat împreună pentru a ne face închinători adevărați, de vreme ce „astfel de închinători caută Tatăl” (Ioan 4.23). Astfel, Hristos Își folosește autoritatea pentru a da viața eternă celor care cred și se pocăiesc. Afirmația Domnului, „Am făcut cunoscut Numele Tău”, Își găsește ecoul în ucenici: „Ei au păzit Cuvântul Tău” (versetul 6). Fie ca acest lucru să se dovedească adevărat și pentru noi, ca să păzim Cuvântul Său și să ne închinăm Lui în duh și în adevăr!

„Dar acum vin la Tine. Și vorbesc acestea în lume, ca ei să aibă bucuria Mea deplină în ei.” Ioan 17.13

Cuvântul „acum” apare de douăzeci și opt de ori în Evanghelia după Ioan. Este folosit de câteva ori în legătură cu slujirea Domnului, indicând anumite ocazii sau momente în timp. În rugăciunea Sa către Tatăl, Hristos a folosit cuvântul „acum” cu un scop special. La începutul slujirii Sale publice în Cana din Galileea, El a transformat apa în vin și le-a poruncit slujitorilor: „Scoateți acum și duceți mai-marelui mesei”. Acesta a fost un „acum” al slujirii lor. Aplicând acest lucru la noi, învățăm că timpul slujirii este „acum” și că el este, de asemenea, legat de un „acum” al închinării, fiindcă slujirea nu poate fi disociată de închinare, așa cum Domnul i-a spus femeii samaritene: „Vine un ceas, și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr” (Ioan 4.23).

Mai târziu, cu puțin timp înainte de cruce, Hristos Îi spunea Tatălui: „Acum sufletul Meu este tulburat; și ce voi spune?” (Ioan 12.27). Aceste cuvinte sunt asemănătoare cu rugăciunea din grădina Ghetsimani – care nu este redată de Ioan – unde Hristos a suferit intens în anticiparea celor trei ore de întuneric de pe cruce. Acest „acum” este legat de cruce: „Acum este judecata lumii acesteia; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară” (Ioan 12.31). Pe cruce avea Hristos să-L glorifice pe Dumnezeu: „Acum este glorificat Fiul Omului, iar Dumnezeu este glorificat în El” (Ioan 13.31).

Omul Hristos Isus L-a glorificat pe Dumnezeu așa cum El nu a mai fost niciodată glorificat și cum nu va mai fi vreodată. În rugăciunea Sa către Tatăl, în Ioan 17, Domnul Isus Se plasează în duhul Său după cruce, atunci când spune: „Acum vin la Tine”. El a văzut mai dinainte rezultatele divine ale lucrării Sale, așa încât ucenicii și noi astăzi să avem o bucurie deplină – „ca ei să aibă bucuria Mea deplină în ei” – chiar dacă trăim într-o lume plină de necazuri.

„Eu le-am dat Cuvântul Tău și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume.” Ioan 17.14

În rugăciunea Sa către Tatăl, Domnul a cerut ceva pentru Sine (versetele 1-5), iar apoi pentru ucenicii Săi, în timp ce S-a delimitat de Iuda, fiul pierzării (versetele 6-19). Multe aspecte ale acestei părți secunde ale rugăciunii Sale – incluzând versetul citat la început – au aplicație la credincioșii de astăzi. În cea de-a treia parte a rugăciunii Sale, Hristos S-a rugat pentru cei care aveau să creadă prin intermediul slujirii apostolilor, categorie din care facem parte și noi.

Domnul Isus a avut în vedere gloria Lui viitoare, precum și viitorul nostru alături de El. De asemenea, El a pus în contrast ceea ce Îi aparține lui Dumnezeu – „Cuvântul Tău” – cu ceea ce este legat de această lume, ca sistem opus lui Dumnezeu. Cât de important este, prin urmare, ca cei credincioși să se folosească de această minunată resursă divină, pentru a fi bine echipați și capabili să-și mențină poziția în această lume! „Cuvântul Tău” scoate în evidență relația Cuvântului cu Tatăl, căci el revelează ceea ce este El și vine de la El. Prin acest Cuvânt, Tatăl comunică cu noi. Bineînțeles, acesta nu poate fi separat de Hristos, Cuvântul viu, nici de lucrarea dătătoare de viață a Duhului Sfânt.

Vedem o perfecțiune uimitoare în această rugăciune, ilustrată prin următoarele șapte afirmații:

1. „Eu Te-am glorificat pe pământ” (versetul 4);
2. „Am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o să-o fac” (versetul 4);
3. „Am făcut cunoscut numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume” (versetul 6);
4. „Le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu” (versetul 8);
5. „Când eram cu ei, îi păzeam Eu în Numele Tău; pe aceia pe care Mi i-ai dat i-am păzit” (versetul 12);
6. „Eu le-am dat Cuvântul Tău” (versetul 14);
7. „Eu i-am trimis pe ei în lume” (versetul 18).

Totul este asigurat prin aceste șapte afirmații. Lăudat fie Numele Său!

„Și nu cer numai pentru aceștia, ci și pentru cei care vor crede în Mine prin cuvântul lor.” Ioan 17.20

În această rugăciune remarcabilă, Domnul nostru face câteva cereri Tatălui pentru Sine, pentru ucenicii Săi și pentru generațiile următoare – „pentru cei care vor crede în Mine prin cuvântul lor”. Ce minunat este să știm că Domnul S-a gândit la tine și la mine atunci când S-a rugat aceste cuvinte! Însă El S-a gândit la noi chiar înainte de întemeierea lumii, potrivit cu planul veșnic al lui Dumnezeu de a aduce pe mulți fii la slavă. Uimitor!

De asemenea, cererile lui Hristos au fost mai mult decât simple dorințe; lucrurile pentru care Domnul S-a rugat au fost împlinite sau vor fi împlinite. Cartea Faptele Apostolilor, concentrându-se în principal asupra lucrării lui Petru și a lui Pavel, conține multe exemple despre felul cum cererile Domnului Isus au fost împlinite. Să privim la un exemplu. Domnul l-a folosit pe Pavel pentru a-i întoarce pe tesaloniceni de la idoli la Dumnezeu. Acești noi credincioși i-au condus pe alții la mântuirea în Hristos, iar aceștia, la rândul lor, au fost folosiți pentru mântuirea altora (1 Tesaloniceni 1.7,8). În felul acesta, credincioșii din Tesalonic sunt un exemplu al acestui fel de «lanț», care se întinde din generație în generație. Mai târziu, Pavel a explicat cum funcționează acest «lanț», atunci când i-a scris lui Timotei (2 Timotei 2.1,2).

Aceste exemple, și încă multe altele, sunt rezultatul rugăciunii lui Hristos și al răspunsurilor Tatălui la această rugăciune. Ele în mod necesar includ o lucrare a Duhului Sfânt, Dumnezeu folosind Cuvântul Său ca instrument plin de putere în acest proces (1 Tesaloniceni 2.13). Acești noi ucenici au crezut în Dumnezeu prin cuvântul apostolilor (Ioan 17.20), aceasta fiind mărturia celei dintâi generații. Ea implică un răspuns și o hotărâre personală, sugerată de cuvintele „cei care vor crede” – o relație adevărată cu Hristos. Cuvântul lui Dumnezeu este un instrument plin de putere, căci vine de la Dumnezeul adevărat și viu. „Prin cuvântul lor” implică faptul că generațiile următoare intră sub autoritatea Cuvântului. Este acest lucru adevărat și pentru noi?

„[Mă rog] pentru ca toți să fie una, după cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.” Ioan 17.21

În această rugăciune unică a Domnului nostru către Tatăl, El S-a rugat pentru unitatea celor care aveau să creadă în El. Această unitate se bazează pe lucrarea împlinită a lui Hristos la cruce. Ea rezultă de asemenea din lucrarea Lui cerească prezentă, Tatăl și Duhul Sfânt lucrând împreună cu El. Unitatea dintre Tatăl și Fiul trebuie să se reflecte în unitatea dintre cei credincioși: „Ca ei să fie una ca Noi” (versetul 11). Aceasta nu este o unitate care să poată fi organizată de noi, așa cum unii cred și pretind că o pot lucra. Nu, ci unitatea cu privire la care Domnul S-a rugat depinde de păzirea celor credincioși de către Tatăl Său. Tatăl este sfânt (versetul 11), iar unitatea pe care El a pregătit-o este, prin urmare, o unitate în sfințenie, conformă cu standardele divine, nu o unitate făcută de om.

Apoi Domnul L-a rugat pe Tatăl să-i păzească pe ucenici în numele Său, fiindcă El nu avea să mai fie cu ei, pentru a-i păzi, așa cum făcuse până atunci. În rugăciunea Sa, Domnul Isus Se plasează deja în cer, iar ucenicii sunt văzuți ca lăsați în această lume, însă în grija Tatălui. Ei aveau să fie o mărturie față de lume, de aceea Domnul Se roagă pentru unitatea lor. Iar această unitate există: toți credincioșii adevărați sunt în strânsă legătură cu Tatăl și cu Fiul, astfel că lumea poate cunoaște că Tatăl L-a trimis pe Fiul. De ce? Fiindcă Tatăl și Fiul locuiesc în cei credincioși prin faptul că Duhul Sfânt locuiește în ei.

În lumea care va veni, gloria lui Hristos va fi manifestată în mod public (versetul 23). Atunci rugăciunea Sa va fi împlinită pe deplin, „când va veni ca să fie glorificat în sfinții Săi și să fie privit cu uimire, în ziua aceea, în toți cei care au crezut” (2 Tesaloniceni 1.10). Atunci va fi o unitate manifestată.

“Tată, doresc ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru că M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii.” Ioan 17.24

În rugăciunea Sa, binecuvântatul nostru Domn a făcut șapte cereri Tatălui Său. Versetul de mai sus conține ultima cerere a Domnului. „Doresc” este tradus câteodată cu „vreau”, fiindcă este o dorință a voinței. În versetul 22, Domnul Isus, făcând referire la gloria pe care Tatăl Său l-a dat-o acum ca Om în ceruri, spune că El, la rândul Lui, ne-a dăruit-o nouă. Cum putem înțelege acest lucru? Unitatea din versetul 22 este pentru că Îl vedem pe El, încununat cu glorie și cu onoare (Evrei 2.9), în timp ce, în veacul viitor, orice ochi îl va vedea.

Hristos a dat glas dorinței Sale pentru noi în Ioan 17.24: „Ca ei să privească gloria Mea”. Acesta este un lucru pe care El l-a cerut doar pentru credincioșii din ziua harului. Deși El ne dă gloria Sa (versetul 22), Fiul este mai mare decât ceea ce El oferă. La fel este și dorința Sa ca noi să-L privim pe El – să privim gloria Lui. Deși ne face parte de ceea ce are, El este mai mare decât noi, fiindcă este Cel Întâi-născut dintre mulți frați (Romani 8.29). Îl vom contempla și Îl vom admira, ne vom închina înaintea Lui și Îl vom binecuvânta pentru totdeauna; acest lucru este exprimat în Ioan 17.25,26 ca un rezultat al dreptății. Dreptul Tată va răspunde dorinței Fiului fiindcă noi am răspuns la gloria lui Hristos, în timp ce lumea n-a făcut acest lucru, nici nu L-a cunoscut pe Tatăl. Hristos ne-a făcut cunoscut numele Tatălui și ne-a asigurat o savurare continuă a acestei relații.

În vederea savurării acestei relații, Fiul va continua să ne facă cunoscut numele Tatălui, „pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei” (versetul 26), ceea ce implică o lucrare a Duhului Sfânt, nu prin intermediul unor revelații noi, ci prin acțiunile constante ale dragostei de a ne susține și de a ne reînnoi.

“Tată drept, lumea nu Te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis.” Ioan 17.25

Verbul „a trimite” (gr.: „apostello”) este folosit de șapte ori de Domnul în rugăciunea Sa din Ioan 17. În această rugăciune, El Se adresează Tatălui numindu-L „Drept”, fiindcă El întotdeauna spune și face ceea ce este drept, în contrast cu ceea ce spune și face această lume. „Tatăl L-a trimis pe Fiul”, iar în această rugăciune vedem cele șapte rezultate minunate ale misiunii îndeplinite de către Fiul.

1. Hristos a fost trimis de Tată, pentru ca cei pe care Tatăl l-a dat să-L poată cunoaște pe singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos. Această cunoaștere implică o relație cu Tatăl și cu Fiul, în cadrul savurării vieții eterne (versetul 3).
2. Ucenicii, care au fost alături de Hristos în timpul slujirii Sale pământești, au primit cuvintele pe care Tatăl le-a dat Fiului, fiindcă ei au cunoscut că Isus venea de la Tatăl și că Tatăl îl trimisese pe Fiul Său (versetul 8).
3. Pe aceștia i-a trimis Domnul Isus în lume, la fel cum El Însuși fusese trimis de către Tatăl (versetul 18).
4. Unitatea celor credincioși este o mărturie către lume că Tată L-a trimis pe Fiul (versetul 21).
5. În lumea viitoare, unitatea credincioșilor va fi manifestată înaintea întregii lumi, care va cunoaște atunci că Tatăl L-a trimis pe Fiul și că El îi iubește pe cei credincioși așa cum L-a iubit pe Fiul (versetul 23).
6. Lumea nu L-a cunoscut pe Dreptul Tată, însă Fiul L-a cunoscut. Fiul este Cel care L-a făcut cunoscut pe Tatăl, așa încât cei credincioși să știe că Tatăl L-a trimis pe Fiul (versetul 25).
7. Dragostea Lui este în cei ai Săi și El Însuși este în ei (versetul 26). Toate aceste lucruri demonstrează în mod clar că misiunea lui Hristos a fost împlinită. Laudă Lui!

“Le-am făcut cunoscut Numele Tău și Îl voi face cunoscut, ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei.” Ioan 17.26

În rugăciunea Sa, Domnul Isus a exprimat dorințe speciale cu privire la ucenicii Săi și cu privire la cei care aveau să creadă în El prin cuvântul lor, folosind expresia „ca ei să fie”. Această expresie este formată, în limba greacă, dintr-un singur cuvânt, care apare de șapte ori în această rugăciune, nemaifiind folosit în altă parte în această Evanghelie.

1. „Sfinte Tată, păzește în Numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat, ca să fie una ca Noi” (versetul 11) – unitate în esență.
2. „Pentru ei Eu Mă sfințesc pe Mine Însumi, ca și ei să fie sfințiți în adevăr” (versetul 19). Hristos, în cer, este cu totul devotat grijii față de cei ai Săi, pentru ca ei să fie cu totul puși deoparte pentru El, prin adevăr, nu prin metode omenești – unitate în sfințenie.
3. Hristos Se roagă pentru ucenicii Săi din ziua de azi: „Pentru ca toți să fie una, după cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine” (versetul 21) – unitate în reprezentare.
4. „Ca și ei să fie una în Noi, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (versetul 21) – unitate în mărturie.
5. „Și Eu le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum Noi suntem una” (versetul 22) – unitate în manifestare.

6. „Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie făcuți desăvârșiți spre a fi una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine“ (versetul 23) – unitate în perfecțiune.

7. „Tată, doresc ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru că M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii“ (versetul 24) – unitate în dragoste veșnică.

Vino, Doamne Isuse!

clickbible.org